

Núm. de Protocol: AD-0006-2/2003

S E N T È N C I A   NÚM. 02-2006

PARTS:

Apel·lant-ada: P3,S.A.

Representant: M.F.C.C.

Advocat: J.S.C.

Apel·lant-ada: HBLE. COMÚ D'ESCALDES

Representant: E.C.C.

Advocat: M.M.

Apel·lant-ada: M.I. GOVERN

Representant: P.M.

Advocat: X.J.R.

Apel·lada: J.P.G. i altres

Representant: C.S.M.

Advocat : J.C.G.

Apel·lada: S.G.R. i altres

Representant: C.S.M.

Advocat: B.A.

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President : M.I. Sr. Bernard Plagnet

Magistrats: M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià
M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A la vila d'Andorra la Vella, el 24 de gener de 2006

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número AD-006-2/03, (Acumulat AD-0017-1/03 i AD-027-1/03).

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Albert Andrés Pereira** el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1r.- La sentència de 28 d'octubre de 2004 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va estimar parcialment la demanda formulada per la representació dels Srs. J.P.G.,S,G, i C.G.R.i A.M.R.B. contra l'Hble. Comú d'Escaldes-Engordany, en què s'impugnava la desestimació tàcita per silenci administratiu de la sol·licitud d'enderroc de l'immoble situat a l'avinguda Carlemay núm. 61-63, anomenat "Casa Lacruz".

La mateixa sentència va desestimar els recursos formulats pels Srs. P.G. i R., així com per l'entitat "P3 S.A.", contra el Decret del M.I. Govern de 18 de desembre de 2002, pel qual se suspenia provisionalment i cautelament, durant el termini d'un any, l'atorgament de llicències d'enderrocament o de qualsevol tipus d'obra, intervenció o actuació en diversos béns immobles d'interès cultural.

2n.- La representació del Govern i del Comú d'Escaldes-Engordany van interposar recurs d'apel·lació contra els pronunciaments de la sentència apel·lada que declaraven contrària a dret la denegació de la llicència d'enderrocament de la Casa Lacruz. En defensa d'aquesta pretensió es fa valer l'existència d'un conveni subscrit amb els interessats en data 23 d'agost de 2004, que pretén trobar una solució extrajudicial al conflicte que oposa els propietaris amb les Administracions general i comunal, extrem a què no es refereix la sentència apel·lada. D'altra banda, la representació del Comú nega que s'hagi produït una aplicació retroactiva del Decret de 18 de desembre de 2002, ja que aquest va entrar en vigor quan encara es trobava en tramitació la sol·licitud dels interessats, i no havia transcorregut el termini legal per a prendre una resolució.

3r.- La representació de l'entitat "P3 S.A." ha interposat igualment recurs d'apel·lació contra la sentència de 28 d'octubre de 2004, en la

mesura en què declara ajustat a dret el Decret del Govern de 18 de desembre de 2002. Considera la recurrent que aquest acte no disposa de la necessària cobertura legal, la qual estima necessària d'acord amb els pronunciaments d'aquesta Sala relatiu a supòsits similars.

4t.- Cadascuna de les parts va contestar el recurs plantejat per la contrària i, en l'acte de la vista oral, van exposar les consideracions més adients a la defensa de llurs interessos.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Per raons de sistemàtica, convé examinar en primer lloc la legalitat del Decret del Govern de 18 de desembre de 2002, que la sentència apel·lada ha declarat que resulta conforme a dret.

L'objecte del Decret no és altre que la suspensió cautelar, durant el termini d'un any a comptar de la seva data de publicació, de l'atorgament de llicències d'enderrocament o de qualsevol tipus d'obra, intervenció o actuació en els béns immobles d'interès cultural que figuren en l'annex. Com es desprèn de l'exposició de motius, la finalitat de les mesures que adopta el Decret és la d'assegurar que no es vegin frustrades de forma irreversible les mesures de protecció que es puguin adoptar a l'empara de la Llei del patrimoni cultural d'Andorra, que es trobava en tramitació parlamentària en la data de publicació del Decret.

Com bé diu la sentència apel·lada, les disposicions del Decret impugnat troben recolzament en l'article 7.c) de la Llei de protecció del patrimoni cultural-natural d'Andorra, de 9 de novembre de 1983, el qual disposa que el Govern haurà d'adoptar les mesures legals, científiques, tècniques, administratives i financeres adequades per a la identificació, la tutela, la conservació, la valoració i la restauració d'aquest patrimoni.

Si el Govern ha d'adoptar les mesures encaminades a identificar i conservar els béns que presenten un interès rellevant de naturalesa cultural, és clar que es troba facultat per suspendre provisionalment la concessió de llicències d'enderrocament o d'altres tipus d'intervenció en els immobles

que precisament identifica el mateix Decret. Es tracta, en definitiva, d'una mesura de caràcter temporal, que resulta proporcionada en funció dels objectius que es tracta d'aconseguir, i que no produeix perjudicis irreparables als interessats, ja que la situació definitiva dels béns s'haurà d'establir en l'ulterior procediment encaminat a la declaració com a bé integrant del patrimoni cultural d'Andorra.

Tercer.- D'altra banda, no resulta aplicable en aquest cas la doctrina jurisprudencial que es desprèn de les sentències d'aquesta Sala que han estat invocades.

En primer lloc, la sentència núm. 2002-46, de 19 de setembre de 2002, va examinar un supòsit de fet que no resulta equiparable al que es planteja en aquest procés. En aquell cas es discutia la legalitat d'una resolució administrativa que va denegar la sol·licitud d'enderrocament d'un immoble, en considerar-se que tenia un considerable valor artístic. Tanmateix, aquest bé no estava inclòs en el catàleg del patrimoni nacional, de manera que no disposava en aquell moment de cap mesura de protecció. En aquest procés, la situació es totalment diversa, ja que l'objecte del Decret recorregut és precisament identificar i adoptar mesures cautelars, encara que de naturalesa temporal, sobre els béns immobles que enumera el propi Decret.

En segon lloc, la sentència núm. 41-2004, de 8 d'octubre de 2004, va confirmar la declaració de nul·litat del Decret de 23 de maig de 2003, relatiu a la suspensió de llicències d'obres d'edificació de nova planta i d'ampliació dels edificis existents. En aquell cas, es va constatar que el Govern no disposava de competències per disposar la suspensió de llicències, ja que no es donaven els supòsits previstos en els articles 90 i 91 de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme. Ara bé, la situació llavors plantejada no és equiparable a l'actual, ja que, com abans s'ha examinat, el Govern disposa en aquest cas de l'habilitació legal que deriva de l'article 7.c) de la Llei de 9 de novembre de 1983.

En conseqüència, procedeix desestimar el recurs d'apel·lació que formula l'entitat "P3 S.A.".

Quart.- El recurs interposat pel Govern i pel Comú d'Escaldes-Engordany es refereix a la denegació de la sol·licitud d'enderrocament de la Casa Lacruz, que ha estat anul·lada per la sentència del Tribunal *a quo*.

Com a qüestió prèvia, convé precisar que no es pot tenir en compte el contingut del conveni signat per les parts interessades el 23 d'agost de 2004, ja que, com posa de relleu la representació dels apel·lats, la seva eficàcia està subjecta a una condició suspensiva que encara no s'ha complert, atès que el Comú d'Escaldes-Engordany no ha subscrit el conveni.

En conseqüència, la qüestió litigiosa queda reduïda a determinar si el Decret del Govern de 18 de desembre de 2002 resulta aplicable a la sol·licitud formulada pels interessats, com afirma el Comú, o bé s'ha de subjectar a la normativa aplicable en la data en què es va presentar la petició, com sostenen els apel·lats i així ho ha considerat la sentència impugnada.

Per tal de resoldre aquesta qüestió, cal tenir en compte que la disposició final del Decret disposa la seva entrada en vigor el mateix dia de la publicació al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra, que va tenir lloc el 19 de desembre de 2002. D'altra banda, en aquell moment encara estava en tramitació la sol·licitud dels agents, ja que aquesta es va presentar el 27 de novembre de 2002 i no havia transcorregut el termini de dos mesos que preveuen els articles 40 i 121 del Codi de l'Administració. En conseqüència, no es pot parlar d'una aplicació retroactiva del Decret, que només es produiria quan afectés a drets consolidats, assumits i integrats en el patrimoni del subjecte, i no en el cas de drets pendents, futurs, condicionats, o de les meres expectatives, tal com ja va declarar aquesta Sala en diverses sentències de data 29 de juny de 1994. En últim terme, la pròpia naturalesa de les mesures cautelars i la finalitat de les mateixes obliguen a aplicar-les als expedients que es trobaven en tràmit en la data d'aprovació del Decret de 18 de desembre de 2002.

En conseqüència, resulta ajustada a dret la denegació de la sol·licitud d'enderrocament presentada pels agents, per la qual cosa procedeix estimar el recurs d'apel·lació que formulen l'Administració general i la comunal, desestimant-se així en definitiva la demanda interposada pels Srs. Pallàs, Guerrero i Ruiz.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

1r.- Desestimar el recurs d'apel·lació que formula la representació de l'entitat "P3 S.A." contra la sentència dictada el 28 d'octubre de 2004 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles.

2n.- Estimar el recurs d'apel·lació que interposen contra l'esmentada sentència les respectives representacions del Govern i del Comú d'Escaldes-Engordany i, en conseqüència, es revoquen els seus apartats primer i tercer

3r.- Desestimar la demanda formulada pels Srs. J.P.G., S.G, i C.G.R. i A.M.R.B. contra l'Hble. Comú d'Escaldes-Engordany, en què s'impugnava la desestimació tàcita per silenci administratiu de la sol·licitud d'enderroc de l'immoble situat a l'avinguda Carlemay núm. 61-63, anomenat "Casa Lacruz".

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Administrativa